

Evangelikus hírlevél

A BAKONYCSERNYEI EVANGÉLIKUS EGYHÁZKÖZSÉG KIADVÁNYA

A TARTALOMBÓL

Bakonycsernye kitüntetettjei 2008.

Óvodánk életéből

Karácsonyi népszokások

Az isteni szeretet ünnepe

Gyülekezeteink életéből

IX. ÉVFOLYAM IV. SZÁM. 2008. DECEMBER

Kedves Olvasóink!

Amikor karácsonyi számunkat ajánlom szíves figyelmükbe, engedjenek meg nekem néhány gondolatot. Ebben az esztendőben fordulóponthoz érkezett gyülekezeti szolgálatunk. Októberben múlt 10 éve, hogy a gyülekezet hívásának engedve lelkipásztori szolgálatot vállaltunk a gyülekezetben. Őszintén szólva nem volt időnk rá, hogy összegzést készítsünk az eddig eltelt időszakról. A 10 év alatt sok minden történt és változott. Viszont mi változatlanul érezzük Bakonycsernye és Súr községek lakóinak és a környező falvak lakosságának szeretetét. Istentől kapott erővel, az eltelt évek tapasztalatait is felhasználva, szeretnénk mindezt a felénk irányuló sok szeretetet jókedvű és töretlen lendületű szolgálattal viszonzni.

Amikor szolgálatról írok, soha nem a kettőnk szolgálatát értem alatta. Sokkal inkább a gyülekezetben szolgálatot teljesítő, presbiterek, tisztségviselők, ifjúság, önkéntes – és tiszteletdíjas munkások, csapatainak összehangolt együttműködését. Szívesen írnám ezt a „csapat” szót egyes számban. Mert bár a gyülekezeti szolgálatnak sokféle területe van, mégis egy cél érdekében tevékenykedünk. Súlyos hiba volna egymással versengeni, vagy rivalizálni. Mindenki csak annyi szolgálatot tud elvégezni a közösségben, mint amennyire odafentről indítást kapott. Ezért is mondja a zsoltáros: „Szolgáljatok az Úrnak örömmel” Zsolt. 100,2a.

Az őszi folyamán a látogatási szolgálatokat végző testvéreket többször összehívtuk. Megalakult a Látogatók Köre. Újra találkozhatnak egymással mindazok, akik a 30 éves Nagy Gyülekezeti Kórus tagjai voltak, és a gyülekezet férfi tagjai számára havi rendszerességgel is találkozókat szervezünk: Férfikör. Mindezek (rég) új szolgálati ágak, melyekbe szeretettel várjuk az érdeklődőket. Természetesen további területen is várunk segítséget, úgymint irodai adminisztráció és ügyelet. A gyülekezeti gyermekmunkát és óvodai hitoktatást önkéntes munkában felvállaló hitoktató testvéreink is áldásos tevékenységet végeznek.

Végül karácsonyi számunkat ajánljuk kedves Olvasóinknak. Lapunkban olvashatnak ádventi igehirdetést, sztárinterjút Németh Kristóf színésszel (egy kicsit másként). Óvodánk és gyülekezetünk életéről való beszámolót óvónőink és a lelkészek írták. E számunkban Simonfay Eszter gyermeknek szóló írást közöl és külön is hívogatja gyülekezeti alkalmainkra a kicsiket. Újságunk karácsonyi szerkesztősége további új munkatársakkal is bővült: Szalayné Kozár Erika a karácsonyi népszokásokkal, Simek Valéria karácsonyi költemények válogatásával emelik lapunk ünnepi számának színvonalát. Hűséges munka – és szerkesztő társam Csernyin Sándor nevében örömteli olvasást és áldott Karácsonyt kívánunk.

Szarka Éva és Szarka István

Igaz és hamis pásztorok (Jer 23, 1-8)

... Összegyűjtöm nyájam maradékát minden országból, ahová szét-szórtam őket, és visszaterelem legelőjükre, ahol szaporodni és sokasodni fognak. Olyan pásztorokat is adok melléjük, akik jól pásztorolják őket. Nem kell többé félniük és rettegniük, számba sem kell venni őket - így szól az ÚR. Eljön majd az idő - így szól az ÚR -, amikor igaz sarjzat támasztok Dávidnak, olyan királyt, aki bölcsen uralkodik, jog és igazság szerint jár el az országban. ...

Francesco Fontebasso (XVII. század első fele)

A pásztorok imádása

Ünnepelő Gyülekezet!

Képzeltessen el maguknak egy országot, amely valaha nagy és egyseges volt. Egy uralkodó vezetése alatt éltek egy hitben, azonos vallásban dicsérték az Istent. Azután ez az ország két királyságra bomlott fel, de megosztottságában még mindig vágyott a régi dicső kor után. Várta azt az egy, jóságos uralkodót, aki nem a maga hasznára vezette a népet, hanem, mint az ősrégi időkben szolgálta népét. A mi népünk is ismeri ezt a vágyódást. Bár azok az idők réges-rég elmúltak, amikor királyok uralkodtak hazánkban, mondáinkban, gyermekeinknek szóló mesékben vagy szólásainkban a mi nemzetünk is őrzi az Istenfélő király emlékét. Ma is mondogatjuk: „Meghalt Mátyás, oda az igazság.” Az imént megszólaló kiáltás a népét, jó pásztoroként, kellő határozottsággal irányító, vezető utáni vágyódásból született meg. Abban a kettéosztott országban, Júdában és Izraelben csak a jó király utáni reménység volt azonos. E megosztott nemzet kezdetben sok véres háborút vívott egymással, mert mindegyik országrész úgy gondolta, majd az ő uralkodója lesz méltó erre a megjövendőlt, jó király címére.

Azután béke lett. Ám a sok háborúskodástól meggyengült északi országrészt hamarosan félelmetes seregek pusztították el. Az így támadt emberöltőnyi békéért nagyon nagy árat fizettek. Az így rájuk köszöntő korban a megmaradt, csonka kis ország lakói úgy gondolták, eljött végre a megjövendőlt boldog idő. Látványos építkezések kezdődtek el. A kereskedők szépen növelték vagyonukat... a föld népe pedig szegény volt, ahogy a kisemberek midig.

(Folytatás a nyolcadik oldalon)

Bakonycsernye kitüntetettjei 2008.

Turi Balázs polgármester kitüntetéseket nyújtott át a december 5-én a bányászok védőszentjének, Borbála-napi ünnepségén. Posztumusz díszpolgári címben részesült **Dr. Heiczinger János**, aki több évtizedig gyógyított a faluban, és megírta annak történetét *Pro Civitate* kitüntetést vehetett át **Tamási Ferenc** és **Kaszner Miklós** nyugdíjas bányász, akiknek egy élet kemény munkája mellett is maradt erejük a közösség szolgálatára. A Polgármesteri Díszoklevelet **Dr. Káldi Zoltán** kapta, aki lobbitevékenységével hozzájárult a bányász-emlékpark és a tegnap, a községházán megnyílt bányász-emlékkiállítás létrehozásához.

Dr. Heiczinger János

1899-1986

Heiczinger János 1899. június 26-án született Tolnanémediben. Szülei elszegényedett földművesek voltak. 1906-ban írárták be a némedi internátusba. Az 1908-as esztendő, változást hozott a család életében. Az eladósodás miatt kilakoltatták őket, és édesanyja szülőhelyére, Simontornyára költöztek.

A harmadik osztályt már itt kezdte el. A hatodik osztályba járó diákra az új tanító felügyelt. Feltűnt neki a tananyagon túlmenő természetrajz iránti érdeklődése, és felhívta rá a figyelmet az egyházmegye iskola felügyelőinek.

Mindhárom tanára népszármazású értelmiségi volt, ezért elhatározták, hogy a kivételes képességű Jánost tanítják. Beszerezték könyveit, felkészítették a gimnázium első osztályára. Vizsgái eredménye alapján tandíjmentességet és ingyen ebédet és vacsorát kapott. Már csak szálláshelyről és reggeliről kellett gondoskodnia magának. Ezt a gyengébb tanulók korrepetálása révén sikerült. Így jutott el a Gyönki algimnázium 4. osztályáig.

Ez év folyamán elveszíti édesapját, és sógorához költözik Budapestre. A gimnázium 5. osztályát a Lónyay utcában folytatta jeles eredménnyel. Kiváló eredményei alapján ismét tandíjmentességet kapott és ingyen könyveket. Az igazgató magántanít-

ványok ajánlásával keresethez is juttatta. Ebben az esztendőben került a kezébe Gaál Mózes regénye, „A kenyér és becsület” című könyv. Ennek hőse egy árva szegény fiú, az iskolákon átvergődve körorvos lesz. Óriási hatással volt rá ez a regény és elhatározta, hogy követi ezt a példát. Nagy elhatározását tettek követték.

A tanulás és a korrepetálás mellett külön tanulmányokat folytatva pályázatokat nyert ifjúsági lapokban és tanulmányi ösztöndíjat az iskolába.

1918 tavaszán bevonult katonának. Ez év októberében itt érte az őszirózsás forradalom. Mivel korosztályát nem szerelték le, így lehetővé vált az iskolai folytatása. Mivel tisztí vizsgát tett, részt vett a Komárom-Érsekújvár felvidéki hadjáratban. A leszerelése után egy nyomdában kapott újsághordói állást. Ez évben jelesre érettségizett. 1920-ban megnyílt előtte az egyetem kapuja. Hajnaltól reggelig nyomda, utána az egyetem!

Ennek az életmódnak akkor szakadt vége, amikor megszűnt az újság. A következő években dolgozott, mint villamosvezető a KSZKRT-nál, egy Oktogon téri kávéházban, mint ruhatáros, fűtötte központi fűtéses ház kazánját, címzett sorjegy árusító banknak borítékot, ezért 3 pengőért, talicskázott szennet dunai uszályból. Mindezek mellett rengeteg tanulás. 1926-ban megkapja az egyetemi végbizonyítványát.

A gyakornokoskodást a pesti klinikákon, kórházakban, ambulanciákon tölti, és 1929-ben kézhez kapja a gyakorlatra jogosító diplomáját. Ebben az esztendőben megváltozott a családi állapota, hiszen elérkezettnek látta az időt a házassághoz. Ebben az évben 1300 pengő adóssággal és mérhetetlen munkakedvvel letelepedett Gyönkön. E köré a kis falu köré 12 pusztát tartozott, ahol évente 100-120 gyerek született, de ennek a fele 1 éven belül meghalt.

Ekkor megszervezi az anya és csecsemővédelmet. 3 év munkája alapján ő a várományosa a községi orvosi állásnak. Ám ekkor a pusztákat birtokló gróf, egyben országgyűlési képviselő, Hitler politikai követője lett. Mivel a környék falvaiban lévő kapcsolatait és népszerűségét nem hajlandó a gróf politikai szolgálatába állítani, megakadályozta a jelölését a körorvosi választáson.

1934-ben áttelepednek a Tolna megyei Pálfára. Itt bekapcsolódik az akkor bonta-

kozó zöldkeresztes egészségvédelmi hálózatba.

Gyermekekmenhelyeket szervez a Pécsi állami gyermekmenhely igazgatójával. Orvos etikai és egészségpolitikai cikkek jelennek meg a tollából, az orvos szövetségben. 1938-ban kitűnő eredménnyel elvégezte a község orvosi tanfolyamot, és jeles eredménnyel letette a szakvizsgát. 1939-ben, falunkban Bakonycsernyén kapott kinevezést.

A nagy csecsemő elhalálozás leküzdésére megszervezte az egészségvédelmi szolgálatot, Állandó vendége az évenként megrendezésre kerülő zirci orvos napoknak. A zirci tudógondozó intézet felavatásakor tartott előadása keretében a mezőgazdasági cseledek nagyfokú gümőkóros fertőzöttsége okai között megjelölte a rossz lakás és bérviszonyokat. Egy hét múlva útnak indult az orosz harctérre. Csak leszerelése után tudta meg, hogy egyik hallgatója a járás nagybirtokosa intézte a behívását.

A felszabadulás után a sajtó akciót indít a falusi bányamunkások élet és munkakörülményeinek megjavítása érdekében. Ennek eredményeképpen megindul a bányászok szállítása, munkaruhát kapnak, zuhanyzók épülnek. 1953-ban miniszteri elismerésben részesült. 1956-ban Bakonycsernyét átcsatolják Fejér megyéhez.

Ekkor a község delegálta a megye tanácsba, ahol megválasztják az egészségügyi és szociális bizottság elnökének. 1957-ben érdemes orvos lett. 1962-ben Munka Érdemérem kitüntetést kapott. Továbbra is publikált a Népszava illetve Népegészségügy hasábjain.

Rengeteg feladata mellett belekezdett évekig tartó munkájába, ami Bakonycsernye történetét ölelte fel 1848-ig. Fáradozása nem volt hiábavaló, könyvét 1974-ben sikerült megjelentetnie.

1972. szeptember 15-én nyugdíjba vonult. 33 éven keresztül szolgált faluját, amit imádott. Örökre hű maradt hozzá. Sajnos a sors kegyetlen volt hozzá. 1977-ben elszólította mellőle párját és támaszát.

Mindig az élet értelmét és értékét kutatta. Madách szerint „az élet remény, küzdelem, bukás, s írig tartó versenyfutás. Keresni a jót, a szépet, s meg nem találni, hát ez az élet.”

Dr. Heiczinger János 1986. augusztus 5-én adta vissza nemes lelkét a teremtőnek.

Emlékét kegyelettel őrizzük.

Tóth Gyula

Tamási Ferenc

1931. augusztus 6-án született Bakonycsernyén, Bognár Júlia és Tamási Ferenc házasságában 2. gyermekként. Iskolai tanulmányait, a helyi tanodában kezdte, 1937 szeptemberében. Nagyszerű tanáraitól kapta meg tudást és a vallásos nevelést.

A drága szülőktől pedig a szeretet, a kitartást és a vidámságot. Legszebb gyermekeveit a háború keserítette meg. Ezekben a nehéz években a gyerekek hamarabb váltak felnőtté. 16 és fél évesen már a kisdudari bányánál dolgozott, mert a családban újabb kettő gyerekkel többen ültek az asztalnál.

1952. április 12-én oltárhoz vezette szerelmét Kadlecsik Borbálát. Házasságuk, amely azóta is tart, immár 56 esztendeje, boldog és békés harmóniában telnek. Az élet két lány gyermekkel örvendeztette meg őket. Négy unokát, és nagyon sok boldogságot hoztak a családba és a múlt idő azóta már, dédunokákkal örvendeztette meg őket.

1984. július 4-én eljött az utolsó műszak a munkahelyen, a szeretett bányában. Sokan sírva köszöntek el, a mindig vidám Tamási Feri bácsitól, aki egy-egy fárasztó műszak után szájharmonikájával mosolyt csalt a sok fáradt bányász arcára. Csak a bányától búcsúzott, a bányászoktól soha.

Nyugdíjazása után többek között István öccsével megalapították a bányász citera zenekart. Nagyon sok fellépésük után percekig zúgott a taps. Ezen kívül több színdarabbal is szerepeltek az ország számos pontján nagy sikerrel. Siófokon a Rest macska című színdarabot, a zsűri különdíját is elnyerte.

10-szer nyerte el a nyugdíjas Ki mit tud első díját. Dr. Pesovár Ferenc néprajzkutató, érdemei elismeréseként, külön kitüntetésben részesítette. 15 évig tagja volt a Szlovák kisebbségi Hagyományörző Egyesületnek. Ebből 4 esztendőn keresztül képviselőként dolgozott.

1993-ban az Ady Endre utcai csatornázáskor 13 mázsa robbanóanyagot, löszert és gránátot találtak, és hatástalanítottak az ő bejelentésére kiérkezett tűzszerészek. Óriási anyagi és emberi veszteségtől mentette meg a falu ezen részét. Emberi nagyságáról téve tanúbizonyságot. Ő szerényen csak annyit mondott, hogy más is ezt tette volna!

„A legtöbbet az adja, aki a szívét osztja szét”
Hát ilyen ember Tamási Ferenc.

Tóth Gyula

Kaszner Miklós

Kaszner Miklós 1940. decemberében született Bakonycsernyén, bányász család gyermekeként, így kisgyermek kora óta ismerte és élte a bányász családok nehéz életét. Ifjú éveit a Dudari Szénbánya dolgozójaként töltötte, majd Kisgyónba helyezkedett el, s a Balinkai Szénbányától vonult nyugdíjba.

Számunka, gyermekeink számára már elképzelhetetlen, de akkor sajnos természetes volt, hogy 15 éves kamaszként szállt le először a bánya mélyére.

Talán fel sem fogta, át sem érezte az akkori siheder, hogy milyen veszélyes az a munkát, kenyeret adó bánya. Bakonycsernyei lányt vett feleségül, aki szintén hozta otthonról a bányászcsaládok érzelmvilágát.

Kaszner Miklós munkája mellett 20 évig bányaementőként tevékenykedett. Bányász és nyugdíjas évei alatt mindig nagy figyelmet fordított a közösségi életre.

Szinte minden megmozdulásnál, legyen az bányász emlékpark kialakítása, májusfa, mindenki karácsonyfája állítása, faültetés, a zöld kistraktor ott pöfögött hol egyik, hol másik unokával. Felekezeti hovatartozástól függetlenül rész vesz az egyházak társadalmi munkáiban, mondván „mindegy milyen felekezetű az ember” akkor is csernye.

Idős kora ellenére fiatalos lendülettel, de csendes alázattal teszi a dolgát. Igazi, a szó legszorosabb értelmében közösségi ember. Községi, hiszen akár az egyházak, akár a település, vagy csak a család körében tevékenykedik, közösségben van, hiszen a mai világban keveseknek adatik meg az az édes teher, hogy 13 unoka alakítson köré közösséget.

Talán e kisgyermek léte is adja az erőt számára, hogy minden megmozduláson részt vegyen, szepítse, segítse településünket, ahol ők is felcseperednek.

Miklós bácsi! Kívánjuk, hogy a zöld kistraktor még sokáig pöfögjön Bakonycsernye utcáin.

(hivatal)

FELHÍVÁS!

December 29-én 8 órától fakitermelési társadalmi munkát szervezünk a brezovai evangélikus temetőben.

Kérjük, aki teheti segítse munkánkat.

Köszönettel: a gondnokok.

Mikulás az óvodában

„Ott lakik, ott lakik a Mikulás bácsi
Háztetős kis ablak, azon kukucska ki.
Ő az öreg, jószágos, teli mindig zsákja
Kicsi és nagy óvodás vidám szívvel várja.”

Idén is itt járt nálunk a Mikulás, a gyerekek nagy öröme. Szeretettel és lelkesedéssel vártuk őt, a szülőkkel és a kistestvérekkel együtt.

Dallal és verssel köszöntöttük a Mikulás bácsit. Az „őszszakállú” kedves szavak kíséretében adta át a csomagokat a csillogó szemű gyerekeknek. (Köszönjük az SZMK által felajánlott csomagokat!)

Óvodásainkat bábelőadással örvendettük meg, melynek címe: A Télapó kesztyűje.

Adventi ajándékkészítő délután

Adventi ünnepkörünket a gyerekek megfelelő érzelmi ráhangolásával tettük még meghittebbé. A gyerekekkel közösen adventi-koszorút készítettünk, mézeskalácsot süttöttünk, közben adventidalokat énekeltünk, díszbe öltöztettük óvodánkat, s lelkünket is.

Nagy örömünkre szolgált, hogy az adventi ajándékkészítő délutánra sok óvodás jött el szüleiével, s régi óvodásaink is

Óvodánk életéből

ellátogattak hozzánk.

Ezen az alkalmon lehetőségük nyílt, az óvó nénik és dajka nénik ötletei alapján apró ajándékok, meglepetések készítésére szeretteiknek.

A közösen süttött mézeskaláccsal, teával kínálták meg óvodásaink szüleit, testvéreiket.

„Adventi koszorú kedves, szép
Jelzed a szeretet ünnepét.
Négy vasárnap ontod a fényed,
Velük együtt jó el a kised.”

A megosztott ajándék

Dávid Julika testvére volt, Marika pedig a barátnője. Karácsony közeledtén egyre többet beszéltek öccsével a várható ajándékokról, mivel szülei igen bőkezűen látták el őket. Ám amikor Marikával beszélgettek, mindig úgy érezte Julika, hogy valami bántja őt. Hamarosan rájött, hogy mi: Marika apja jó ideje munkanélküli volt. A kislány nem panaszkodott, de Julika beleképzelte magát a helyzetébe.

- Mit gondolsz, hogyan tudnék Marikának segítséget nyújtani, tudod, a papája.
- Tudom - vágott bele Dávid-, de azt is, hogy mi nem tudnánk neki munkát szerezni.
- Julika első érzése méltatlankodás volt Dávid szavai miatt, de mindjárt arra gondolt, Marika nem Dávid osztálytársa, hanem az övé. És addig-addig fontolgatta a dolgot, hogy az ünnep előtt elmondta a szüleinek.
- Nem azt kérem, hogy vegyetek neki is valamit – szólt komolyan-, hanem azt, hogy engedjétek meg.
- Mit engedjünk meg? – néztek össze a szülei mosolyogva.
- Azt, hogy abból, amit én kapok, abból adjak öneki valamit!

Képzeljétek el, micsoda öröm lenne neki...

- Kislányom, ha vidám szívvel le tudsz mondani valamiről, akkor tedd meg!
- Azt nem tudom, milyen vidáman mondok le – vallotta meg Julika -, csak azt, hogy az Úr Jézus azt kívánja tőlem – legalább is úgy érzem a Biblia alapján – hogy ne csak magamra gondoljak. Mondd, anyu, hogyan örülhetnék például az új ruhámnak, amikor Marika kinőtte a tavalyi ünneplő ruháját, és nincs neki másik!
- Tedd hát, amit a szíved parancsol, mondta édesanyja meghatottan. Julika pedig azon töprengött, vajon Marika

nem magasabb-e, mint ő, és ha igen, mennyivel? Hogy azért az a ruha, amit neki választottak ki szülei, természetesen vele együtt, az jó lesz-e Marikának? Mert hogy azt is becsomagolta Marika ajándékai közé.

A Gyermekbiblia-körön pedig arról beszélgettek, hogy ha már ennyire elterjedt a karácsonyi ajándékozás szokása, akkor tanulják meg a gyermekek, hogy mennyivel nagyobb öröm adni, mint kapni. És amikor az első ünnep reggelén Julika meglátta Marikát az új ruhájában, valami olyan nagy örömet érzett, mintha ő kapta volna a legnagyobb ajándékot, olyasmit érzett, hogy kapott ajándék nem szerezhet akkora örömet, mint az adott ajándék! Az az ajándékozó szívét melegíti át.

És Dávid? Természetesen nagyon örült a saját ajándékainak, és kissé sajnálkozva nézte, hogy Julika kevesebbet kapott, mint ő, és amikor megtudta, hogy saját maga mondott le az új ruhájáról, azt kérdezte tőle, amikor csak ketten voltak:

- Mondd, megérte?
- Julika röpke puszt nyomott öccse feje búbjára, és azt válaszolta:
- Ejnye, hát nem tudod: „Adjatok és adatik nektek!” (Lukács 6,38).

A zárba illő kulcs Evangéliumi kiadó
Budapest 1997.

KEDVES GYEREKEK!

Nagyon sok

SZERETETTEL VÁRUNK

benneteket, minden vasárnap délelőtt (szeptembertől – júniusig)

10.30 órakor az Evangélikus

Gyülekezeti Házban,

GYERMEKBIBLIA-KÖRRE!

Azok a gyerekek, akik a szüleikkel együtt érkeznek az Istentisz-

teletre, és nem szeretnének a

„Gyermekbiblia-körön” részt

venni, lehetőségük van a karzaton

rajzolgatni, színezgetni.

Karácsonyi népszokások

December, ünnepi készülődés, karácsony. Már az egész hónap ennek a jegyében telik. Magyarországon a tél beköszöntével, december elejétől a hagyományoknak megfelelően kezdetét veszik a különféle népszokások, amelyek szorosan kötődnek a szent ünnephez.

Régen a karácsony elképzelhetetlen lett volna azok nélkül a kedves szokások nélkül, amelyek még jobban fokozták az ünnep várásának izgalmait. Az elmúlt évtizedekben kissé elhalványult ezen szokások jelentősége. Szerencsére napjainkban ismét újjáélednek, meghittebbé varázsolva a szent karácsony ünnepét.

Luca napja (december 13.)

A naptárreform előtt - a Gergely-naptár életbelépése, azaz 1582. előtt - Luca napjára esett a napforduló. Ilyenkor volt a leghosszabb az éjszaka, a legrövidebb a nappal. Ezen a napon elsősorban a tyúkok „termékenység varázslása” volt a cél. Ehhez kapcsolódott a nők munkatiltalma. Úgy tartották, hogy ha Luca napján fonnának vagy varmának, nem tojnének a tyúkok. Azaz, e mágikus eljárások, tevékenységek a tyúkok tojáshozamának növekedését igyekeztek elősegíteni. Luca napján a fiúk elindultak meglátogatni az ismerős házakat és jókívánságaikért cserébe **adományokat vártak. Ha ez elmaradt, akkor viszont átkokat szórtak a házra.**

Advent

Advent az eljövétel, a várakozás és reménykedés ideje, a karácsonyra való előkészület időszaka. A karácsony előtti negyedik vasárnapon kezdődik és december 24-ig tart. Újkeletű népszokás az adventi koszorú készítése erre az időszakra.

Karácsony

A karácsony Jézus születésének és szeretetnek az ünnepe. A karácsonyt

megelőző hétköznapokon, a hosszú téli estéken együtt volt a család. Beszélgettek, adventi, karácsonyi dalokat énekeltek, ezzel is készülve Jézus születésének ünnepére. Amikor az esthajnali csillag már feljött, akkor került sor a karácsonyi vacsora elfogyasztására. Ezt sok ház udvarában a gazda puskalövése előzte meg a gonosz lélek elriasztására. A gazdasszony mindent előre kikészített az asztalra, mert a vacsorát végig felállás nélkül kellett elfogyasztani. Imádkoztak, majd első fogásként mézbe mártott fokhagymát, dióbelet nyeltek. Ennek gonoszűző célzata volt. A karácsonyi asztal elképzelhetetlen hal, beigli, valamint alma és dió nélkül.

A kerek alma a család összetartásának szimbóluma. Vacsora után a gazdasszony kezébe vett egy szép, piros almát, és anynyi szeletre vágta, ahányan ültek az asztalnál, mondván: amilyen kerek az alma, olyan kerek, összetartó legyen a család a következő esztendőben.

Kántálás

Kántálásnak nevezték a karácsonyi énekes, verses köszöntőt. Az elnevezés a köszöntő énekes jellegére utal, mivel énekel köszöntötték a ház lakóit. Elsősorban a felnőttek jártak kántálni este, az éjféli óráig.

Betlehemezés

Jézus születésének történetét bemutató, ma is élő, egyházi eredetű népi játék. Szereplői általában pásztoroknak öltözve, házilag készített jászollal vagy betlehemi kistemplommal járnak házról házra. Szent énekekkel, tréfás párbeszédekkel elevenítik fel Jézus születésének eseményeit.

Pásztorjárás

A pásztorjárás szereplői karácsonyeste éjjelig járták a házakat. Kifordított bundát viseltek, tarisznyát tettek a vállukra, kezükben pásztorbotot tartottak. A kispásztor vitte a betlehemi jászolt. Énekeket adtak elő, majd a végén adományokat vártak a ház urától.

Regölés

István napjától, december 26-tól újévig jártak a regösök. A regölés lényegében természetvarázsló énekmondás, köszöntés, bőségvarázsló, párokat összehozó, adománygyűjtő szokás volt. Különféle énekeket adtak elő, és jókívánságokat mondtak a ház lakóinak.

Borszentelés

December 27-én, Szent János napján szokás volt a bor megáldása. Ezen a napon minden család bort vitt a templomba, amelyet a pap megáldott. A szentelt bornak mágikus erőt tulajdonítottak. Beteg embert, állatot gyógyítottak vele, öntöttek belőle a boroshordókba, hogy ne romoljon el a bor.

Aprószentek napja (december 28.)

A Heródes parancsára tömegesen kivégzett betlehemi kisdedek emlékünnepe. „Aprószent” minden fiúcsecsemő, akit Heródes király a gyermek Krisztus keresésekor megöletett. Az Aprószentek-napi veszőzés, az újesztendei szerencsekívánás különös fajtája. A gyanútlan gyermeket a szomszédba küldték, ahol „megvesszőzték”, hogy egészséges maradjon.

Örömdetes, hogy ezek a népszokások nem vesztek el, csak nem élünk velük, nem használjuk őket. Ne engedjük az igazi értékeket a feledés homályába veszni. Legyen igényünk a valódi értékekre, s ezt látván mások is követnek minket ebben.

„Ha az ünnep elérkezik az életedben, Akkor ünnepelj egészen. Tisztálkodjál meg belülről és kívülről. Felejs el mindent, ami a hétköznapok szertartása és feladata. Az ünnep a különbözés. Az ünnep a mély és varázsos rendhagyás.”

Szalayné Kozár Erika

„Az isteni szeretet ünnepe a karácsony!”

Az alábbi interjút a megújult evangélikus honlapon közzétettük: www.evangelikus.hu. Az írást a szerző hozzájárulásával bocsátjuk Kedves Olvasóink rendelkezésére. **Budapest - Németh Kristóf, színművész szinte minden nap valamelyik lap címlapján bukkan fel, hiszen rendkívül mozgalmas életet él: forgat, fellép, műsort vezet. Én azonban most egy másik oldalát szeretném bemutatni, akit eddig nem ismerhetett meg az olvasó. A mélyebb szakmai dolgokon túl hitéről, hitvallásáról, belső meggyőződéséről, és az erkölcsi értékekről faggattam. Bolla Zsuzsanna interjúja.**

Németh Kristóf

Egy óbudai kávéházban találkozunk. A rádiótól jön, ahol műsort vezet. Esténként a Kamaraszínházban lép fel, délelőttönként forgatja a Barátok közt legújabb részeit. A pincérek mosolyognak, amikor mondom, kit várok. Ők is „lekértésgézázzák”, a sorozatnak hála, és egy motoron berobogó sztárt várnak. Németh Kristóf azonban gyalog jön. Amikor belép az ajtón, akkor is telefonál, majd arról kezdünk el beszélgetni, miért vállal ennyiféle munkát és hogyan jut ideje minderre.

Németh Kristóf: - Világ életemben akkor éreztem jól magam, ha nagyon pörgött az életem. Bár az alvás is nagy hobbi lenne, csak nem mindig üzhetem. Ha pihenésre gondolok, akkor is mindig valami aktív dolog jut az eszembe. Sportlövészet, vitorlázás. Az, hogy ennyiféle szakmai területen mozoghatok, pont hogy nem fásítja el az embert, hanem a sokszínűség magával ragadó és adott esetben még pihentető is. Személyem, agyam, lelkem mindig kicsit más szegmensét használom. Egy rádióadásban kérdezek, a színházban testközelből kell három órán keresztül elvarázsolnom a nézőket, a tévésorozat forgatásakor egy figura bőrébe kell bújni.

- A gödöllői Kulturális Központ ügyvezetői igazgatója is voltál. Már nem. Talán egyfel több elfoglaltság már sok volt neked is?

Németh: - Az állást 2002 januárjától öt és fél évig csináltam. Sokan megkérdezik, hogy

egy ilyen tuti székeltől miért válik meg az ember, amikor egzisztenciálisan is biztos hátteret jelentett. Nem szeretem azokat az embereket, akik benne csücsülnek egy pozícióban, hatalmi helyzetben és foggal-körömmel igyekeznek ragaszkodni ahhoz, még akkor is, ha már nem tudják ellátni feladatukat. Én nem ilyen vagyok. Döntésemben két dolog játszott közre: Egyrészt édesapám súlyos beteg lett, másrészt az életem révbe ért, Nikivel összeházasodtunk, majd született egy kisfiunk, Lőrinc, aki most lett egyéves.

- Egy bulvármédiával megfertőzött világban mit tudtál Gödöllőn kulturálisan létrehozni?

Németh: - Egy művelődési ház igazgatásának van üzleti-szakmai és elvi része. Az üzleti-szakmai vonal szoros keretek közötti gazdálkodást, közpénzekből, törvények által szabályozott tervezést, működést, és elszámoltatást jelent, másrészt a saját bevételek fokozásáról, pályázati, szponzorációs források megragadásáról szól. Gyakorlatilag profi cégvezetést jogi, gazdasági felépítést igényelt, munkatársi gárdát kell szervezni. Egy átalakult kulturális szokásrendben meg kellett találni azokat a húzóágazatokat, amikkel operálni tudunk, és sikeresek lehetünk. Gödöllő nagyon jó felvevőpiac, kulturális hagyományokkal rendelkező város. Van egy kultúrált értelmiségi réteg, akiben mindig is igény volt a különböző programok látogatására, épp ezért kiállításoktól kezdve, a gyerekprogramokon át a fesztiválokig mindenféle programot tudtunk szervezni. Megalakult a Magyar Balettszínház, a Grassalkovich Kastélyban a gödöllői Nyári Színház. Neves színészeket nyertünk meg, mint például Pécsi Ildikó, Csiszár Imre, Experidance táncegyüttes, Szacsvai László, Gregor Bernadett, Rékasi Károly, Szarvas József.

- A budapesti Kamara Színház társulatának tagja vagy, immáron tíz éve. Milyen szerepekben játszol mostanában?

Németh: - Nagyszínházunkban fut Robert Bolt: Morus című darabja, amely Mórusz Tamásról szól. Az előadás főszerepét Eperjes Károly játssza, akinek a vejét alakítom. Ez egy csodaszép tézisdráma, katartikus élmény.

Emellett Hubay Miklós - Ránki György - Vas István: Egy szerelem három éjszakája című zenés előadásában szerepelek, és Spiró György szappanopera című darabjának egyik főszerepét játszhatom, Andai Györgyivel. Ez persze külön vicces a Bará-

tok közt tévés szappanopera miatt is. De az előadás középpontjában egy fiatal ügynök áll, aki egy asszony zsidó kárpótlási jegyeivel kezd házalni, majd ezen vitázni kezdenek és gyakorlatilag amit a mai magyar társadalomban, és a zsidó-keresztény párbeszédben félreértenek, indulatokban mondanak el, az itt minden elhangzik.

Emellett műsoron van Ivan Kusan darabja, a Galócza, ami egy zenés balkáni öröklet, komédia, Spiró György magyarításában, Másik János zenéjével.

Shakespeare nagy klasszikusában a Szeget szeggelben játszom még, tavasszal pedig Lukács Andor rendezésében Molnár Ferenc: Liliom című darabjának címszerepében láthatnak majd.

- Gyerekszínészként kezdted, egyetemet végeztél, ismert színész vagy. Hogyan tudsz ennyi év után is még a köztudatban lenni? Mi a titkod?

Németh: - Nincsen titok. Talán az, hogy nagyon szeretem azt, amit csinálok. 14 éves koromban már színpadon álltam, a Radnóti Színház deszkáin, aztán a Szomszédok tévésorozatban szerepeltem, de jött az egyetem és be kellett fejezni minden elkötelezettséget. Aztán amikor végeztem, a vígszínházi gyakorlatom után a Kamaraszínházhoz kerültem, ahol azóta is folyamatosan játszom.

- Volt már olyan szerep, amire nemet mondtál?

Németh: - Persze.

- Mi alapján választasz, mi az, ami kell neked és mi az, ami nem?

Németh: - Ha az ember színházi társulat tagja, akkor ott nem lehet nemet mondani. De mondok valamit, ami első hallásra kicsit furán hangozhat: hogyha olyan munkára hívnak, ami nem kihívás a számomra és ráadásul nem is fizetik meg, akkor nem vállalom el. Ezt én felvállalom, mert én művészember vagyok, és ennek ára van.

- Most már ezt megteheted, de valószínű volt olyan is, amikor pont azért vállaltad el a szerepet, mert arra gondoltál, egyszer még jól jöhet...

Németh: - Természetesen, de azt szoktam mondani, hogy vannak olyan dolgok, amire olcsón nem vagyok kapható, ingyen viszont nagyon szívesen. Rengeteg olyan dolgot csinálok, ahol fel sem merül a pénzkérdés, mert karitatív.

Az egyik ilyen a Szabó Lőrinc Alapítvány. Nem véletlenül Lóci a fiam neve is. Szabó Lőrinc gyermekkori nagy kedvencem, fia, a

Lóci versek ihletője személyes barátom lehetett, amíg élt. Tőlük kaptam örökségül a Szabó Lőrinc-i láng továbbvitelét. Ennek az alapítványnak vagyok alapítója és kuratóriumi tagja. Versmondó versenyeket szervezek, médiakapcsolatokat ápolok.

A másik az Aszódon alapított Bicebóca Egyesület, amely elsősorban Down-kóros és egyéb szellemi sérült gyerekekért jött létre.

A harmadik szívügyem a Gobbi Hilda által alapított Ódry Árpád Művészotthon, ahol idős művészek élnek. Mindannyian a nagymamáim, nagypapáim lehetnének. Műsorokkal és anyagiakban szoktunk kedveskedni nekik, mert nem szabad elfeledkezni azokról a művészekről, akik évtizedeken át szolgálták közönségüket. Szakmánk akkor éli majd újra reneszánszát, ha helyére kerül társadalmilag is, amivel foglalkozunk. Annak értéke, megbecsülése, megfizetése is. Akkor nem lesznek a színészcollégák között nyomorgó szegény öreg emberek.

- Ez nálad hitbeli dolog? Netán kereszteni meggyőződés?

Németh: - Belső, lelki szükséglet, erkölcsi alapvetés az, hogy ha az ember olyan helyzetbe kerül, akkor legyen önzetlen. Református vagyok, de én maximálisan az ökumenében hiszek. Édesapám katolikus volt, egyházi iskolába járt, ő nem tartotta a hitét, agnosztikus volt. Édesanyám református, az ő családja református vagy evangélikus. Édesanyám testvére és keresztaapám is református lelkész. Édesanyám járt templomba, ám nekem sosem volt kötelező menni. Tizenéves koromig úgymond karácsonyi keresztyén voltam, s aztán a konfirmáció után a Budahegyvidéki Református Gyülekezetbe kezdtem járni. Ez egy életre meghatározó volt számomra. Azóta is vallom, hogy egy ember számára a közösség és a lelkipásztor személye rendkívül fontos. Ez egy életre meg tudja őrizni, vagy el tudja távolítani a hittől.

Szüleim adakozó emberek voltak, keresztaapám, nagybátyám is. A Jóisten is arrafelé terelt, úgy jött mellém a társadalmi - baráti köröm, hogy természetesen a karitatív dolgok.

- Ki volt a lelki atyád?

Németh: - Keresztaapám, Debreczenyi Károly István református lelkipásztor, a Dunakeszi Gyülekezet vezetője az én szellemi vezérem és pszichológusom is egyben. Amikor még a szocializmus éveiben jártunk akkor Daciájával rendszeresen mentünk Erdélybe, ételt, ruhát loptunk ki kislelvekből, gyülekezetekbe, Sütő András levelét hoztuk be Magyarországra, elrejtve a kocsiban, a Securitate-tól követve. Persze ezek kalandok egy gyerek számára, de olyan kalandok, amelyben az emberség és az erkölcs van a középpontban. Értékeket adott, meghatá-

rozta azt, hogy felnőttként mit tartsak fontosnak.

- Miért van az, hogy hitbeli dolgaiddat kevesen tudják rólad?

Németh: - A Blikk címlapon ez kevésbé kérdés, bár én úton útfélen elmondom, mégis kihúzzák, megvágják. Karácsony környékén nagyon sok megkeresésem van. Kivétel nélkül mindenütt lenyilatkozom azt, hogy amikor azt mondjuk, a karácsony a szeretet ünnepe, akkor azt nem azért mondjuk, mert az emberek olyan nagyon szeretik egymást. Hanem azért mondjuk, mert úgy szerette Isten a világot, hogy az Ő Egyszülött Fiát adta érte. Tehát az isteni szeretet ünnepe a karácsony. Odaadta értünk a Fiát, ennyire szeretett minket és általa megváltott minket a bűneinktől.

Ebből a visszaküldött cikkben már egy mondat sem szerepel, hanem az van benne, hogy rózsaszín bugyit veszek a nejemnek, pedig ezt nem is mondtam el.

Az olvasók részéről biztosan lenne igény erre, de a mai lapszerkesztésből ezek a dolgok kimaradnak. De kérdem én, vajon miért? Talán nem korrekt politikailag, hogy az emberhívő keresztyénnek mondja magát? Ez kirekesztő a nem keresztyénnel szemben? Pedig én büszkén vállalom a hovatartozásomat, hitemet, meggyőződésemet. Pályámnak egyik lényege, hogy az ember individuum, rá jellemző sajátosságokkal, hibákkal és erényekkel, becsülendő és szánni való dolgokkal, és ezek összessége tud lenni egy ember, és ennek ki kellene derülnie privát és nyilvános közléseiből.

Nem zászlóval kell járni, nem kitűzővel a hajtókán, kereszttel a nyakban. Nem a külsőség, nem a magamutogatás a fontos.

Persze az adás dolog is nagyon veszélyes ám, mert hamar hiteltelenné lehetünk. Jézus azt mondja, úgy kell adni, hogy közben ne tudj, hogy adsz, nem a kérdés végett, nem azért, hogy mások mit gondoljanak rólad, nem önmagad felmagasztalása miatt, nem önmagad felmentése miatt, hogy kompenzálj azt, amikor nem teszel jót.

- Kisfiad tavaly született, édesapád idén halt meg. Öröm után bánat jött az életedbe.

Németh: - November 7. családunkban tavaly ismét ünnep lett, aminek nincsen köze a Nagy Októberi Szocialista Forradalomhoz, hanem kisfiam, Lőrinc születése miatt lett piros betűs ünnep. (Én egyébként november 5-én születtem, édesanyám november 3-án.) Születésekor édesapám legyengült állapotban volt, több rákbetegséggel küzdött a kórházban. Mintha aznap neki hivatalosan meg kellett volna halnia. Hajnalban született Lóci, utána apukám intenzívra került, az orvosok lemondtak róla. És Isten akkor talán döntött az ő sorsáról, és kapott még egy kis időt.

Másnapra ugyanis jobban lett. Fiammal több ízben találkozhattak, végül február végén halt meg, 87 éves korában.

- Miben változtatott meg az apaság?

Németh: - Nehéz megmondani, hiszen egybeesik nálam az édesapám elvesztése és a fiam megszületése. Hogy mi minek a hatása az én változásaimban, nem tudom. Lírai részeket nem mondanék, de tiszta szívből és őszintén vallhatom, hogy értelmet nyert az életem és a szakmám helyett áthelyeződött a családomra a hangsúly. Többet ér egy délután a kisfiammal, mint egy hét több hagni. Ráadásul feltámadt a felelősségérzetem is. Önmagammal többet foglalkozom, ne hajtsam túl magam, ne legyen állandóan magas a vérnyomásom. Én, aki szerelmese voltam a motoroknak, azóta nem ültem fel motorra, és nem látom esélyét annak, hogy újra felüljek, mert ma Magyarországon csak idő kérdése, hogy az ember mikor szenved balesetet.

Attól hogy van egy kisfiam, akinek fontos az, hogy milyen minta vagyok, engem is meghatároz döntéseimben. Sokkal markánsabb lett a véleménynyilvánításom. Ha át akarnak verni, ha valaki hazudik, helyre teszem. Keresztyénként nem vagyok naiv, nem hagyom azt, hogy kihasználjanak. Ki kell állnom magamért, a családomért, a kisfiamért, az apám emlékéért.

- Milyen elvek alapján szeretnéd a fiadat nevelni?

Németh: - Hiszek a mintaadásban, és mintakövetésben. Egy gyerek másol, úgy tanul. Nem szeretném a gyerekeket kötelezni semmire, én sem járok túl gyakran templomba, de ő látni fogja, hogy mi a feleséggel milyenek vagyunk, hogyan gondolkodunk, hogyan beszélünk Istenről, hogyan kételkedünk. A keresztyén ember nem baj, ha kérdéseket feltevő ember. Sosem szabad szégyellnünk kérdezni. Az emberek nagy része attól ostoba, mert okosnak akarja mutatni magát azzal, hogy nem kérdez. Nem mer kérdezni, sőt, úgy csinál, mintha tudná, és közben lövése sincsen dolgokról, és ezzel csak ostoba marad. Szeretném tehát a hitre és a bátor kérdésre nevelni. Megkereszteljük és felnőttként, tudatára ébredt emberként kell majd döntenie. Van egyházhoz és hithez köthető sok vonzó dolog, aminek kapcsán, ha benne igény támad benne, akkor mi segítjük majd, hogy tudjon haladni, növekedni.

Megköszönöm az interjút, szedelődzködünk. Kifelé menet sietve még megbeszéljük, mennyire rendkívül fontos lenne, hogy sok ilyen interjú születessen. A pincérek nem engedik fizetni „Kertész Gézárt”. Összenevetünk és úgy búcsúozunk tőlük, hogy: *Isten fizesse meg jószágukat!*

Bolla Zsuzsanna

(Folytatás az első oldalról)

Az ország vezetői leginkább hatalmuk és gazdagságuk megerősítésével foglalkoztak. Bár egy hitben voltak, mégis mindenki mást látott fontosnak. A gazdagok Istentől jövő kiváltságuknak tartották rangjukat. S ugyancsak Istentől kapott feladatnak látták hogy minden eszközzel megóvják, megerősítsék ezt az „isteni jó” rendet. Az Istentől kapott igazi feladatukról, a népek vezetéséről és pásztrolásáról már rég elfeledtek.

S mindenki úgy látta, jól van ez így. Papok és templomszolgák, vezetők és vezetettek, beletörődtek ebbe a kibékíthetetlen ellentmondásba. Csupán egyetlen ember volt az, akinek az Isten más szerepet szánt. Jeremiás próféta volt az, aki meghirdette az Istentől elfordult, e hamis hitébe és kényelmébe beletörődött kis országa pusztulását. Isten üzenete határozott volt és kemény. Így szólt: nem lehet jogtalanságra és zsarnokságra büntetés nélkül országot építeni. De Jeremiás próféta negyedszázados működése során nemcsak ítéletet jövendőt, de meghirdette a megújulást is. Melyet egy új és igazságos uralkodó eljövetelehez kötött. „Eljön majd az idő, -így szól az Úr – amikor igaz sarjat támasztok Dávidnak, olyan királyt, aki bölcsen uralkodik, jog és igazság szerint...”

Lehet, hogy a mi országunk sok belső csatározástól megfáradt népe nagyon érzékeny füllel hallgatta e régi történetet. Hasonlóságokat felfedezett fel, Isten választott épének története és a mi népünk története között. Ezek a párhuzamok egészen nyilvánvalóan léteznek, minden különleges erőltetés nélkül megvonhatók. Mégis egészen nyilvánvaló számomra, hogy nem a trianoni döntés feletti (történelmünk feletti) kesergés miatt került elénk ma ez az üzenet. Sőt még csak nem is népünket ennél manapság sokkal jobban érdeklő aktuális politikai szándék vezette egyházi előjárókat, az igeszakasz kijelölésénél. Adventünk nyitányaként azért csendült fel e régi ének, hogy akik ma 2008 karácsonyvárában hallgatják, ezt az ígét legyen bennünk bizonyosság: ez a jövendő már beteljesült. A jó Király már megérkezett. Uralma növekedésének és az általa hozott békességnek nem lesz vége. (Ézs.) Ám nem úgy jött közénk, ahogy az igazság és békesség után vágyó emberek várták. A nélkülöző szegény nép minden reménységét messze meghaladó módon érkezett közénk. Amíg Jeremiás és hozzá hasonlóan más népek szószólói csak saját népük boldogságát várták, Isten másként cselekedett.

A nép és az egyéni életek nyomorúságát is túlélő megmaradtak felé így fogalmazza meg Isten a reményt keltő jövendőt: hazahozza a nép (Izrael) szétszóródott fiait... E sorok író-

ja, Jeremiás nem is sejthette még, hogy Isten minden nép és minden nemzet számára elhozza azt az örömet, amit az ő engedetlen népének föl kínált. Az érkező király ugyanis nem a föld országainak elfoglalására jött, sokkal inkább az emberek szívét jön meghódítani. Az Ő uralkodói a hatalma nem a fegyverek erején nyugszik, hanem emberi oldalról szemlélve a józan belátáson. Amikor a népek megtérnek gonosz utjaikról, és életüket Istennek adják át. Emberek döntése-e? Bár ezek az elhatározások emberinek tűnnek, de valójában Isten Szentlelke érleli meg és kényszeríti ki belőlünk a változást. Lehet, hogy a külső körülményeink, vagy belső lelki válságunk következményének tekintjük a változást, de mindezekben az Isten közelít felénk. Szelíden jön és megnyugvást kínál a megváltó hitben. Éppen úgy, mint mikor először odalépett a világtörténelem színpadára. A felénk közelítő Megváltónak trónra lépését nem az árván maradt gyermekek, és özvegyek zokogása kíséri, hanem a szívekből őszintén feltörő hála. S így a szívekben uralomra jutott Uralkodónak a nevét a csendes tisztelettől a rajondó imádatig ezernyi nyelven dalolják majd. Méltóságát nem a földi hatalom adja meg, hanem a világ népei között elvégzett szolgálata.

S, ha végigtekintjük a Jeremiás óta eltelt időn, csak egy név marad, aki megfelel e beteljesült jövendőnek: Jézus Krisztus. Ő volt az, aki észrevétlenül csendességgel oda lopta magát az emberi történelembe. Egy hatalmas birodalom eldugott szegletében, nem hatalmas palotában, hanem egy istállóban jött világra. Mégsem maradhatott rejtve előttünk az Ő Istentől jövő nagysága. Mert az Úr lelke megnyugodott rajta, a bölcsesség és az értelem lelke volt vele. Istenszeretéből fakadó irgalma mindenember előtt nyilvánvalóvá lett, ahogy megjövendölték róla: az úr félelme lesz az ő gyönyörűsége. Ez az ének Jézus után kiált. Őt dicséri és szeretné megindítani a mi békesség után vágyakozó lelkünket is, hogy fogadjuk el őt életünk Urának. Mert Ő sajátosan bár, de mégiscsak király. Pilátustól kölcsönöztem számára ezt a furcsa méltoságcímet. Ő kérdezte tőle: hát mégis csak király vagy te? Valóban ez a kérdés azóta is, eldöntésre vár. Amikor békességre vágyódó emberekként most is üdvösségre várunk, újra meg kell válaszolnunk Pilátus kérdését. Sőt mindenkinek, aki valaha bármilyen formában találkozott Krisztus nevével, szolgálatával, keresztyével. Hát valóban Király volt? Vajon miként volt rá képes Jézus az Istennek haláláig engedelmes szolgálata, megfeszítését követően néhány száz év múltán úrrá lenni országok és népek felett?

Megmenteni az európai népeket a teljes pusztulástól. Hogyan fékezte meg csendes

szava a vad barbár törzseket. Mert mégiscsak Király volt. De nem úgy, mint hitték. A gazdag egyházban, ahol minden földi hatalom felett állt, mint egy világi uralkodó. Azután alig kétezer év múlva ismét, elvesztette méltóságát a fényes palotákban, uralkodói házakban, hogy ismét király legyen a megrettent szívűeknek: betegeknek, gyászolóknak. Így tölti meg az üresen kongó templomokat, kiüresedett szíveket újra reménységgel, el nem múló, békességgel.

E világ hatalmasai, ezt a nagy munkát látva, azért még ma is megrettent csodálkozással állnak a Mégiscsak Király előtt.

Christus Pantokrator, Novgorod

Mert úgy hírlík róla egyszer, az idők végén újra eljön majd. A Seregek Urának angyalaitól körülvéve érkezik. Malakiás így írja le az ő második adventjét. „De ki bírja majd ki eljövetele napját, és ki állhat meg, amikor megjelenik? Mert olyan lesz, mint az ötvösök tüze, és mint a ruhatisztítók lúgja. Akkor ismét látni fogjátok, hogy különbség van az igaz és a bűnös között, ...az Istent tisztelők és az őt nem tisztelők között... De fölragyog majd az igazság napja számotokra, akik nevemet féltitek, és sugari gyógyulást hoznak.” (Malakiás 3,1-2. 18-20)

S, amíg ez az utolsó idő el nem érkezik, addig is hirdetik az ő rejtetten munkálkodó hatalmát. Hogy a békétlen emberszívekben éppen úgy, mint a félelemtől rettegőkben ismét megszülethessék az embert megmentő isteni szeretet. Lehajoljon betegjeinkhez, a gyász fájdalom alatt roskadókhöz, a társadalom kítaszítottjaihoz és emberi méltósággal, halálán túlmutató reménységgel ajándékozzon meg bennünket.

Ámen

Imádkozzunk: Jövel Uram Jézus, és foglald el méltó trónusod és légy Úrrá szívemen. Ámen

Gyülekezeteink életéből

Súr: Az egyházközség presbitériuma őszi ülésén határozott a parókia továbbépítéséről. Az eredeti elképzelések szerint Martti Viljanen nivalai testvérgyülekezetünk vezetőlkésze fél éves szolgálatot végzett volna közöttünk. Sajnos ezt a kérését kénytelen volt visszamondani. Ám a parókia építési munkái elkezdődtek. A tervek szerint csak az alsó szint, a nappali, konyha, fürdőszoba, kamra, valamint az iroda és irattár helyiségeit készítjük el. A munkát a gyülekezeti járadékunk két évre történő előrehozott megigénylésével végezzük el. Szeretnénk egy hatodéves teológiai hallgató fogadására alkalmassá tenni az alsó szintet. Ugyanis terveink szerint 2009 őszétől elindulhat gyülekezetünkben a lelkészképzés részét jelentő gyakorlati oktatás, így ősztől kora nyárig állandó lakója lesz az épületnek.

Az építési bizottságunk novemberi tanácskozásán megvizsgálta templomunk állapotát is és továbbgondolta annak lehetőségét, miként tudná állapotát javítani. Megállapítottuk, hogy külső források bevonásával, a Leader Vidékfejlesztési Egyesületnél 100% állami és Európai Unió finanszírozású pályázattal megoldható volna a templom külső rendbetétele. A héjazat csere, a vakolat megújítása és a szigetelés további javítása. A pályázat igényelt egy komplett tervdokumentációt. Mivel ez nem állt a rendelkezésünkre, az elnökség megbízta a székesfehérvári székhelyű, Fehérvár Építész Kft-t, végezzék el az állapotfelmérést és készítsék el a tervdokumentációt. Az állapotfelmérés megtörtént, örömmel jelenthetjük, hogy templomunk bár jó állapotnak örvend, – ám a településképző szempontjából és az egyre nehezebb, folyamatos karbantartást igénylő munkák miatt – felújítása mégis indokolt. Az elnökség megkezdte a tárgyalás előkészítését Bauer Zsolt pályázatíróval. A felújítási műleírás készítése lapzártánk időpontjában is tart.

Bakonycsernye: A legtöbbet használt parókiánk-irodánk fűtését 2006-ban részben már korszerűsítettük. A hidegburkolatok alá padlófűtés került, a szobák radiátorainak cseréje még várat magára. E beruházással jelentős komfortnövekedés és üzemeltetési költségmegtakarítás járt. Az épület külső szigetelése és színezése e tavasszal befejeződött. Így a parókiának és az irodának minimális lett a fűtési igénye. Majd-hogynem „passzív házként” üzemel. Ezzel a legtöbb energiát és ráfordítást igénylő épületünket 85%-ban felújítottuk.

Nagy kérdés a hogyan tovább. Megörökölt régi épületeink épületgépezete szintén korszerűsítésre, az épületek kívül belül felújításra, vagy bontásra várnak. Presbitériumunk az elmúlt években, több ízben foglalkozott e kérdésekkel. Az óvodaépítési tervünket is több ízben újra gondoltuk. Köztudomású, hogy a gyülekezet szándékában áll egy új óvoda és gyülekezeti ifjúsági ház megépítése, melyet a régi iskola és a kántorlakás helyén álmodtunk meg. Az egyre nehezedő gazdasági körülmények azonban eddig nem tették lehetővé, hogy e jelentős beruházást a saját erő és országos egyházi valamint külső pályázati forrásból megvalósítsuk. Ezért a presbitérium úgy határozott, hogy szakaszolt ütemben javasolja az építkezés megvalósítását.

De milyen legyen a szakaszolás, és annak ütemezése? Az kétségtelen, hogy a színvonalas gyülekezeti munka szempontjából a gyülekezetnek szüksége van egy kevés energiát fogyasztó, ám mégis tágas gyülekezeti térre (gyülekezeti terem). Ezért az építkezés első szakaszaként a presbitérium az új óvoda mellett megépítendő torna-és gyülekezeti termet javasolja megépíteni. 2009. tavaszán ezért a régi iskola bontását szeretnénk elkezdni.

Ám az elmúlt év során még egy másik jelentős kérdést is orvosolni kívánunk. Nyáron és a késő őszi folyamán elkészült a templomunk és régi imaházunk energetikai felmérése (Szilicsány Árpádné és Fröhlich Gabriella mérnökök vezetésével). Megállapítást nyert, hogy a templom fűtése nem korszerű, illetve az olajkazan üzemeltetése rendkívül költséges. Ezért a mérnökcsoport vezetésével egy környezetvédelmi pályázatot nyújtottunk be, a gyülekezeti épületeink fűtési felújítására. Ebben az imaház és a templom központi fűtéssel történő korszerűsítése, a parókia melegvíz ellátásának napenergiával történő biztosítása és a radiátorok cseréje valósulna meg. A pályázaton elnyerhető összeg 50%-át Európai Unió forrásból, 20%-át saját erőből 30%-ot országos egyházi pályázati önrész alpból kívánjuk megvalósítani. A terv merésznek tűnik, de ne feledjük: „a hitnek semmi nem nehéz”.

Kérjük a Testvéreket, imádságukkal támogassák gyülekezeteink terveinek megvalósulását!
Köszönjük.

Csoóri Sándor

KARÁCSONYI KÉSZÜLŐDÉS

Azt mondják, holnap lesz karácsony...
Égi fenyőfám föllicomázom
csillagokkal, angyalhaj-felhőkkel,
tulipán-szívű csengőkkel.
S alárom a kerek Földet,
ajándékként ígért jövőnket,
kicsomagolt vad álmainkat,
értük vérző halottainkat,
lemondásaink jaj-nyugalmát,
mint horpadt, sápadt aranyalmát.
Aztán majd én is alá állok,
és míg a tündér fényesség lobog,
gajdolog, mint kancsal pásztorok.

Áldott ünnepeket!

Egyházközségeink és intézményünk nevében hálásan köszönjük a szolgálattevőkért elmondott imádságokat, adományait, társadalmi munkájukat, valamint azt, hogy egyházfenntartói járulékok befizetésével és adományainkkal támogatták alapítványunkat, valamint gyülekezeteinket. Az előttünk lévő év nem sejtet sok jót, ám, ha az Istentől jövő szeretetet úgy szétosztjuk, amint azt odafentről kaptuk, biztosan nem lesz szegényebb közöttünk az újesztendő. E gondolat jegyében kívánunk Minden Kedves Olvasónknak, örömteli és békés karácsonyt, valamint Krisztusban bízó újesztendőt!

A Bakonycsernyei, Sári Evangelikus

Egyházközségek elnökségei, lelkészei és presbitériumai nevében.

ALKALMAINK**Istentisztelet:**

Minden vasárnap Súron 9.00-kor, Bakonycsernyén 10.30-kor. Minden hónap első vasárnapján úrvacsora.

Szórvány istentisztelet:

Minden hónap első vasárnapján: Bodajkon 15.00, Ácsteszerén 16.30-kor. Minden hónap második vasárnapján.

Bibliaórák:

Hétfőn a Béke-telepen 16.00-kor

Csütörtökön a lelkési hivatalban 16.00-kor

Énekkari próbák:

Örömhír kórus: csütörtökön 17.00 órától

ÜNNEPI ALKALMAINK

Időpont	Alkalom
B A K O N Y C S E R N Y E	
Dec. 21-én 10.30	Istentisztelet a templomban
Dec. 24-én 18.00	Karácsony esti istentisztelet a templomban
Dec. 25-én 10.30	Istentisztelet úrvacsorával a templomban.
Dec. 25-én 15.00	Gyermekek karácsonyi szolgálata
Dec. 26-án 10.30	Istentisztelet úrvacsorával a templomban
Dec. 28-án 10.30	Istentisztelet a templomban
Dec. 31-én 18.00	Óév-esti istentisztelet a templomban
2009. Jan. 1-én 10.30	Újév napi istentisztelet úrvacsorával a templomban
2009. Jan. 4-én 10.30	Istentisztelet a templomban
2009. Jan. 6-án 10.30	Vízkereszti istentisztelet a templomban
S Ú R	
Dec. 21-án 9.00	Istentisztelet a templomban
Dec. 24-én 16.00	Karácsonyesti istentisztelet a templomban
Dec. 25-én 9.00	Istentisztelet úrvacsorával a templomban.
Dec. 26-án 9.00	Istentisztelet, a templomban
Dec. 28-án 9.00	Istentisztelet a templomban
Dec. 31-én 16.00	Óév-esti istentisztelet a templomban
2009. Jan. 1-én 9.00	Újév napi istentisztelet úrvacsorával a templomban
2009. Jan. 4-én 9.00	Istentisztelet a templomban
2009. Jan. 6-án 9.00	Vízkereszti istentisztelet a templomban
B O D A J K	
Dec. 25-én 15.00	Istentisztelet úrvacsorával a református templomban
Á C S T E S Z É R	
Dec. 25-én 16.30	Istentisztelet úrvacsorával

ANYAKÖNYVI HÍREK**A KERESZTSÉG SZENTSÉGÉBEN RÉSZESÜLTEK**

- ✠ **Farkas Amanda**, Farkas Árpád és Jónás Nikolettia Mária
 ✠ **Kuti Kira Eszter**; Kuti krisztián és Turják Brenadett
 ✠ **Lehel Lilla**; Lehel Tamás és Károlyi Julianna
 ✠ **Skrabák Milán János**; Skrabák János és Troják Emilia gyermeke.

A FELTÁMADÁS REMÉNYSÉGÉBEN KÍSÉRTÜK UTOLSÓ FÖLDI ÚTJÁRA

- ✠ **Boros Mihályné** 88
 ✠ **Szluka István** 59
 ✠ **Galló Mihály** 78
 ✠ **Kadlecsik Józsefné** 87
 ✠ **Kaviczki József** 80
 ✠ **Kerpel János** 69
 ✠ **Kadlecsik Mihály** 80
 ✠ **Szarka Mihály** testvérünket 67 éves korában

Boldogok a halottak, akik az Úrban halnak meg, mert megnyugosznak fáradásaikból, és cselekedeteik követik őket

Simek Valéria

KARÁCSONY

*A csillogó fenyőfán gyertyát gyújtottál:
 a gyógyító orvosokért, mentősökért,
 kik a betegek mellett töltik ezt az estét,
 a bányászokért, akik ma is
 a föld mélyében dolgoznak,
 a gyárakban, üzemekben,
 ügyeletet tartókért
 Családtagjainkért, akikkel
 együtt ragyogja be tekintetünk
 ezt az ünnepet.*

*Azokért, akikkel együtt
 kezdtük ezt az évet,
 de már nincsenek velünk.
 Azokért, akik már régóta
 nem ünnepelhetnek velünk.
 Távoli földrészek éhezőiért,
 a vajúdo hasadozó föld
 áldozataiért. Az öldöklő
 háborúban elesettekért.
 Azért, hogy béke őrizze szívüket.*

A Bakonycsernyei Evangélikus Egyházközség kiadványa

Bakonycsernye Dózsa Gy. u. 1

Tel/Fax: 22-592-000

Mobil: 06-20-9815923; 06-20-770 3008

Email: istvan.szarka@lutheran.hu

Felelős kiadó: Szarka István esperes

Számítógépes szerkesztés: Csernyin Sándor

Email: csernyin@freemail.hu

Web cím: <http://bakonycsernye.lutheran.hu>